

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 536/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Petrom Kupkom, advokátom, Hlavná 23, Trnava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 10Asan/23/2019 z 28. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. septembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 10Asan/23/2019 z 28. apríla 2020. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Žiada tiež o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:

3. Okresný úrad Trnava, odbor všeobecnej vnútornej správy rozhodnutím č. OU-TT-OVVS2-2017/009842, Pr. č. 256/2017 z 15. mája 2017 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie okresného úradu“) konanie vo veci práva na prístup k informáciám podľa § 42a ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa mal dopustiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

univerzity v Trnave, tým, že ako [REDAKOVANÉ] sa mal dopustiť priestupku na úseku práva na prístup k informáciám, a to tým spôsobom, že v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) nemal sprístupniť požadované informácie na základe žiadosti sťažovateľky, zastavil podľa § 76 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom.

4. Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov rozhodnutím č. OU-TT-OOP4- 2018/002454-01 z 5. januára 2018 (ďalej len „rozhodnutie okresného úradu o odvolaní“) odvolanie sťažovateľky proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

5. Sťažovateľka sa správnou žalobou z 11. marca 2018 domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia okresného úradu o odvolaní. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 20S/31/2018 z 30. novembra 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) žalobu sťažovateľky odmietol, vyslovil, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania a uložil [REDAKOVANÉ], vrátiť sťažovateľke krátený súdny poplatok. Krajský súd žalobu odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. e) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) z dôvodu, že žalobu podala neoprávnená osoba. V odôvodnení okrem iného konštatoval:

„... žalobkyňa bola ako navrhovateľka účastníkom priestupkového konania v zmysle ustanovenia § 72 písm. d) v spojení s ustanovením § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch. V priestupkovom konaní sa však rozhodovalo o obvinení z priestupku a uložení sankcie [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a týmto rozhodnutím o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, nebola žalobkyňa ukrátená na právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami nezasahuje do právnej sféry žalobkyne a nespôsobuje ani zmenu jej právneho postavenia.

... hoci žalobkyňa bola ako postihnutá osoba a navrhovateľka účastníkom správneho konania, nebola zároveň osobou ukrátenou na právach rozhodnutím vydaným v správnom konaní.

... žalobkyňa nespĺňa podmienku aktívnej procesnej legitímácie podľa § 178 ods. 1 SSP, v zmysle ktorého žalobcom môže byť iba fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.“

6. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, v ktorej namietala nesprávnosť, nezákonnosť a nepreskúmateľnosť uznesenia krajského súdu. Podľa sťažovateľky okresný úrad, odbor opravných prostriedkov, ako aj okresný úrad, odbor všeobecnej vnútornej správy tým, že nepostupoval v administratívnom konaní v súlade s § 57 zákona o priestupkoch (súvisiace priestupky prejednával v samostatných konaniach a o priestupkoch rozhodoval samostatnými rozhodnutiami, napriek tomu, že mal viesť spoločné konanie), nesprávne a nezákonne uložil sťažovateľke trovy konania, a takýmto postupom uložil sťažovateľke vyššiu povinnosť, ako pripúšťa zákon o priestupkoch. Ak by správny orgán viedol spoločné konanie tak, ako mu to prikazuje § 57 zákona o priestupkoch, o trovách konaniach by voči konkrétnej osobe

musel rozhodnúť len raz, t. j. v celkovej paušálnej výške najviac 16 eur. Sťažovateľka je preto toho názoru, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch. Okresný úrad, odbor opravných prostriedkov sa vo svojom rozhodnutí nijako nevyrovnal s námietkami sťažovateľky uvedenými v odvolaní.

- Najvyšší súd uznesením č. k. 10Asan/23/2019 z 28. apríla 2020 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) kasačnú sťažnosť zamietol a účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal. Najvyšší súd v uznesení na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie ústavného súdu č. k. II. ÚS 259/2011 zo 4. júla 2012, č. k. IV. ÚS 143/2012 z 15. marca 2012 a č. k. IV. ÚS 242/2011 z 9. júna 2011. V odôvodnení uznesenia okrem iného konštatoval:

«... sťažovateľka bola ako navrhovateľka účastníčkou priestupkového konania v zmysle ustanovenia § 72 písm. d) v spojení s § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch, pričom v priestupkovom konaní sa rozhodovalo o priestupku na úseku práva na prístup k informáciám (§ 42a ods. 1 zákona o priestupkoch), ktorého sa mal dopustiť [REDAKOVANÉ]. Rozhodnutie o priestupku v posudzovanej veci sa osobne týkalo iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami neovplyvnilo právnu pozíciu sťažovateľky, t. j. nezasiahlo do jej právnej sféry a ani nespôsobilo zmenu jej právneho postavenia. Za tohto stavu nemohla byť sťažovateľka podľa názoru Najvyššieho súdu SR osobou oprávnenou na podanie žaloby, pretože žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného o zastavení priestupkového konania vedeného proti inej osobe ako je sťažovateľka nebolo rozhodnutím, ktorým by mohla byť sťažovateľka ukrátená či dotknutá na svojich právach.»

Pokiaľ ide o výrok o trovách priestupkového konania, najvyšší súd uvádza, že rozhodnutie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou konania o priestupku, pričom z ustanovenia § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch možno vyvodit', že principiálne sa toto rozhodnutie riadi zásadou úspechu v konaní, resp. závisí od výsledku konania vo veci samej. Výrok rozhodnutia o trovách priestupkového konania je výrokom odvodeným, priamo závislým od výroku rozhodnutia vo veci samej. Je teda zrejmé, že preskúmať zákonnosť rozhodnutia o náhrade trov priestupkového konania znamená zároveň preskúmať aj postup a rozhodnutie správneho orgánu vo veci samej. Pokiaľ sťažovateľke, ako navrhovateľke v priestupkovom konaní, neprináleží aktívna procesná legitímácia na preskúmanie rozhodnutia o priestupku, zákonite nemôže mať ani aktívnu procesnú legitímáciu na preskúmanie rozhodnutia o náhrade trov tohto priestupkového konania.»

... nemožno považovať za dôvodnú ani námietku sťažovateľky, že správny súd sa nevysporiadal so skutočnosťami uvádzanými v žalobe, v ktorej namietala rozpor rozhodnutia žalovaného so zákonom o priestupkoch. V prvom rade musí správny súd skúmať prípustnosť podanej žaloby z hľadiska splnenia všetkých zákonom stanovených podmienok a až v situácii, keď správny súd ustáli, že žalobu možno vecne prejednať, venuje sa konkrétnym námietkam a dôvodom, v ktorých podľa žaloby spočíva nezákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy.

K námietke sťažovateľky, že krajský súd nespojil na spoločné konanie veci, v ktorých sťažovateľka vystupovala ako žalobkyňa, najvyšší súd uvádza, že krajský súd nepostupoval nezákonne, keď neakceptoval návrh sťažovateľky na spojenie vecí, nakoľko v zmysle § 65 ods. 1 Správneho súdneho poriadku má tento procesný úkon upravujúci vedenie konania fakultatívny charakter,

a teda je na zvážení správneho súdu, či spojí na spoločné konanie skutkovo súvisiace veci, resp. viaceré veci týkajúce sa tých istých účastníkov konania.- dať, to sa týka krajského súdu, nie okresného úradu

... rozhodnutie, ktoré malo relevantný potenciál zasiahnuť do právnej sféry sťažovateľky, bolo rozhodnutie vydané v konaní podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, ktoré predchádzalo konaniu o priestupku. Rozhodnutie o nesprístupnení informácie požadovanej sťažovateľkou sa mohlo dotknúť práv a oprávnených záujmov sťažovateľky, a preto v prípade tohto rozhodnutia bola sťažovateľka aktívne legitimovanou osobou na podanie správnej žaloby a v takto iniciovanom súdnom konaní obhajovať svoje práva.»

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- a) uznesenie najvyššieho súdu je nepresvedčivé, neodôvodnené a arbitrárne,
- b) najvyšší súd v uznesení č. k. 8Asan/13/2019 z 28. novembra 2019 správne skonštatoval, že aktívna legitimácia sťažovateľky je daná len v časti, v ktorej je predmetom nárok majetkovej povahy – v prejednávanej veci je to poplatková povinnosť. V konaní sťažovateľky vedenom pod sp. zn. 10Asan/23/2019 išlo o rovnakú skutkovú a právnu vec ako v konaní vedenom pod sp. zn. 8Asan/13/2019. V prípade odlišného názoru mal v predmetnom prípade senát najvyššieho súdu postupovať v zmysle § 22 ods. 1 písm. a) SSP a vec predložiť veľkému senátu najvyššieho súdu,
- c) právne závery vyslovené v rozhodnutiach najvyššieho súdu a ústavného súdu, na ktoré poukazuje najvyšší súd v ústavnej sťažnosťou napadnutom uznesení, sú pre posúdenie sťažovateľkinej veci právne irelevantné,
- d) okresný úrad (odbor všeobecnej vnútornej správy a následne aj odbor opravných prostriedkov) postupoval v rozpore s § 57 zákona o priestupkoch, keď namiesto zavedenia spoločného konania o priestupkoch rozhodoval tak, že o každom návrhu na začatie konania o priestupku podľa § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch v spojení s § 21a ods. 1 zákona o slobode informácií vydával samostatné rozhodnutia. Ak by okresný úrad viedol spoločné konanie tak, ako mu to prikazuje § 57 zákona o priestupkoch, o trovách konaniach by voči konkrétnej osobe musel rozhodnúť len raz, t. j. v celkovej paušálnej výške najviac 16 eur,
- e) rozhodnutie okresného úradu o odvolaní vo výroku o trovách konaniach vo veci sťažovateľky zakladá, mení a záväzne určuje jej práva, resp. povinnosti, a preto sťažovateľka bola ukrátená na svojich právach. V tomto rozsahu bola sťažovateľka v intenciách § 2 ods. 2 a § 178 ods. 1 SSP oprávnená domáhať sa preskúmania rozhodnutia okresného úradu o odvolaní v rozsahu v ňom uloženej povinnosti sťažovateľke.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

9. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

10. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (I. ÚS 218/2019).

11. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

12. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

13. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že toto nie je možné s poukazom na jeho odôvodnenie a na dôvody v ňom uvedené považovať za neodôvodnené či arbitrárne. Podľa posúdenia ústavného súdu sa v ňom najvyšší súd jasným a dostatočným spôsobom s námietkami sťažovateľky vyrovnal a svoj právny názor odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom. Uznesenie najvyššieho súdu podľa posúdenia ústavného súdu nenesie znaky svojvoľnosti (arbitrárnosti) alebo ústavnej neudržateľnosti v dôsledku zjavných pochybení alebo omylov. Uznesenie najvyššieho súdu, podľa ktorého je záver krajského súdu

o absencii aktívnej legitímácie sťažovateľky na podanie správnej žaloby správny, vychádza z ustálenej judikatúry ústavného súdu a najvyššieho súdu v otázke aktívnej vecnej legitímácie v prípade prieskumu správnych rozhodnutí v priestupkových konaniach, ktoré konania boli zastavené (bod 38 a 39 uznesenia najvyššieho súdu). Ústavný súd nevidí dôvod v predmetnej veci na odklon od doterajšej judikatúry (porovn. tiež rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 138/2021 o ústavnej sťažnosti sťažovateľky v obdobnej veci).

14. Sťažovateľka okrem iného v ústavnej sťažnosti poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 8Asan/13/2019 z 28. novembra 2019, ktorým mal najvyšší súd reflektovať na individuálne skutkové okolnosti a zaujať relevantné právne posúdenie vo vzťahu k otázke „*aktívnej vecnej legitímácie poškodeného v priestupkovom konaní vo väzbe na materiálnu škodu spôsobenú poplatkovou povinnosťou spôsobenou nesprávnym a nezákonným úradným postupom, keď správny orgán prejednávajúci priestupok, ako aj odvolací orgán a neskôr správny súd a kasačný súd pre posúdenie veci ignoroval relevantnú právnu úpravu a zákonnú povinnosť podľa § 57 zákona o priestupkoch*“.

15. K predmetnej námietke ústavný súd konštatuje, že z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8Asan/13/2019 vyplýva, že najvyšší súd vo všeobecnosti nerozporuje právny záver vyplývajúci z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 1Sžo/233/2009, sp. zn. 6Asan/3/2017), ktorý bol podrobený aj ústavosúdnemu prieskumu (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 369/2018) a v zmysle ktorého predmetom súdneho prieskumu na návrh žalobcu – poškodeného nemôže byť rozhodnutie žalovaného o zastavení priestupkového konania z dôvodu, že obvinenému nebolo preukázané spáchanie skutku, ktorý sa mu kládol za vinu. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 8Asan/13/2019 zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 20S/108/2018 podľa § 440 ods. 1 písm. f) a j) SSP z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, arbitrárnosti, keď konštatoval, že «*Správny súd sa však žalobným dôvodom čo do výroku o trovách administratívneho (priestupkového) konania vôbec nezaoberal, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sťažovateľke nedal odpoveď na jej kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, čím zatažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces... a teda, v konečnom dôsledku možno konštatovať, že podanie sťažovateľky bolo nezákonne odmietnuté.*», „*V ďalšom konaní bude úlohou správneho súdu opätovne preskúmať žalobu v rozsahu žalobných bodov s tým, že správny súd sa vysporiada s posúdením aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľky ku všetkým výrokom preskúmaného rozhodnutia individuálne, a v prípade, ak predmet správneho súdneho prieskumu bude daný, napadnuté rozhodnutie žalovaného v uvedenej časti meritórne preskúma, zatiaľ čo žalobu sťažovateľky voči výrokom preskúmaného rozhodnutia žalovaného, správny súdny prieskum ktorých nie je (z akýchkoľvek dôvodov) prípustný, vo zvyšku postupom podľa § 98 S.s.p. odmietne.*». Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Asan/13/2019 má za následok to, že úlohou krajského súdu je opätovne posúdiť otázku aktívnej legitímácie sťažovateľky na podanie správnej žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu ku všetkým výrokom preskúmaného rozhodnutia individuálne, teda po vydaní uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8Asan/13/2019 je otázka aktívnej legitímácie sťažovateľky „otvorená“. Za tohto stavu, keď najvyšší súd vydal kasačné rozhodnutie sp. zn. 8Asan/13/2019 s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f) a j) SSP z dôvodu nepreskúmateľnosti, v konaní najvyššieho súdu vedeného pod sp. zn. 10Asan/23/2019 nedošlo k porušeniu § 22 ods. 1 písm. a) SSP (najvyšší súd

totiž nevydal uznesenie sp. zn. 8Asan/13/2019 s poukazom na nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, v tomto smere teda nejde v prípade uznesenia sp. zn. 10Asan/23/2019 o odklon od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8Asan/13/2019). Sťažnostné námietky sťažovateľky týkajúce sa uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8Asan/13/2019 preto ústavný súd vyhodnotil ako neopodstatnené.

16. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v ústavnom sťažnosťou napadnutom uznesení logicky a vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil, prečo je záver krajského súdu o absencii aktívnej legitímácie sťažovateľky na podanie správnej žaloby nutné považovať za dôvodný, správny aj v rozsahu rozhodnutia správneho orgánu o trovách priestupkového konania (bod 41 odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu).

17. Najvyšší súd v napadnutom uznesení zároveň uviedol, že s ohľadom na záver o absencii aktívnej legitímácie sťažovateľky na podanie správnej žaloby krajskému súdu nevznikla povinnosť posúdenia námietok sťažovateľky týkajúcich sa vád, nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré sťažovateľka predniesla v správnej žalobe.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd nezistil možnosť namietaného porušenia uvedených práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu